

- c) Czy wyjątek ustanowiony w art. 11 ust. 1 znajduje również zastosowanie do środków wzmoczonej należytej staranności, na tych samych zasadach jak do środków należytej staranności?
- 2) Ewentualnie, w razie gdyby odpowiedź na poprzednie pytania dopuszczała możliwość podejmowania przez instytucje kredytowe środków należytej staranności i środków wzmoczonej należytej staranności wobec instytucji płatniczych:
- a) Jak dalece sięga możliwość nadzorowania przez instytucje kredytowe działalności instytucji płatniczych? Czy można uznać, że są one upoważnione na mocy przepisów dyrektywy 2005/60/WE do nadzorowania procedur i środków należytej staranności przyjmowanych ze swej strony przez instytucje płatnicze, czy też uprawnienie takie przysługuje wyłącznie organom publicznym, o których mowa w dyrektywie 2007/64/WE⁽²⁾, czyli w tym przypadku Banco de España?
- b) Czy stosowanie uprawnienia do podejmowania środków wymaga ze strony instytucji kredytowych jakiegoś szczególnego uzasadnienia dającego się wywieść z czynności instytucji płatniczej, czy też można je stosować na zasadzie ogólnej, z tej tylko racji, że instytucja płatnicza zajmuje się działalnością obciążoną ryzykiem, jaką stanowi wysyłka przekazów za granicę?
- c) Gdyby uznano, że wymagane jest konkretne uzasadnienie, by instytucje kredytowe mogły podjąć środki staranności wobec instytucji płatniczych:
- i. Co do jakich zachowań należy uznać, że są istotne i że powinna na nie zwracać uwagę instytucja bankowa w celu pojęcia środków należytej staranności?
- ii. Czy można uznać, że instytucja kredytowa może być w tym celu uprawniona do oceny środków należytej staranności stosowanych przez instytucję płatniczą w jej własnych procedurach?
- iii. Czy skorzystanie z tego uprawnienia wymaga, by instytucja bankowa była w stanie wykryć w działaniach instytucji płatniczej jakieś zachowanie wzbudzające podejrzenie, że ta ostatnia współdziała w praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu?
- 3) Ponadto w razie uznania, że instytucje kredytowe są uprawnione do podejmowania środków wzmoczonej należytej staranności wobec instytucji płatniczych:
- a) Czy można dopuścić, by do tych środków zaliczało się wymaganie przekazania danych dotyczących tożsamości wszystkich klientów, od których pochodzą przekazywane środki, a także tożsamości ich adresatów?
- b) Czy obowiązek udostępnienia przez instytucje płatnicze danych swoich klientów instytucjom kredytowym, z którymi zmuszone są współpracować i z którymi jednocześnie konkurują na rynku, jest zgodny z dyrektywą 95/46/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-238/14)

(2014/C 235/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując odstępstwa od środków mających na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony zawieranych z pracownikami przemysłu rozrywkowego wykonującymi pracę o charakterze dorywczym Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy klauzuli 5 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Utrzymując odstępstwa od środków mających na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony zawieranych z pracownikami przemysłu rozrywkowego wykonującymi pracę o charakterze dorywczym Luksemburg naruszył klauzulę 5 porozumienia ramowego.

Komisja uważa, że w odniesieniu do tej kategorii pracowników prawo luksemburskie nie określa żadnej obiektywnej przyczyny pozwalającej na zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony, co stanowi naruszenie klauzuli 5 ust. 1 lit. a) rozpatrywanego porozumienia ramowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 23 maja 2014 r. – Pensioenfonds Metaal en Technie przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-252/14)

(2014/C 235/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pensioenfonds Metaal en Technie

Druga strona postępowania: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 TFEU stoi na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, zgodnie z którymi w sytuacji gdy udziałowiec (akcjonariusz) jest rezydentem innego państwa członkowskiego dywidenda wypłacana przez spółkę będącą rezydentem podlega opodatkowaniu u źródła, podczas gdy dywidendy takie – wypłacane udziałowcom (akcjonariuszom) będącym rezydentami – podlegają opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem obliczanym na podstawie fikcyjnego dochodu, który w założeniu ostatecznie ma odpowiadać normalnemu opodatkowaniu całości dochodów kapitałowych tego udziałowca (akcjonariusza)?

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-263/14)

(2014/C 235/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, A. Caiola, M. Allik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej